

Poselstwo siódme

**Dawid typem Chrystusa, prawdziwego Dawida –
Króla nadchodzącego królestwa Bożego**

Wersety biblijne: 1 Sm 21:2–7; 2 Sm 7:16; 23:1–7;
Am 9:11–12; Mt 1:6; 12:1–4.

I. Dawid stanowi typ Chrystusa, prawdziwego Dawida – 1 Sm 21:2–7; 2 Sm 23:1–7; Mt 12:1–4:

- A. Dawid stanowi najdokładniejszy typ Chrystusa, objawiony w Starym Testamencie i obejmujący najdłuższy okres; Nowy Testament również wyraźnie objawia, że Dawid stanowi typ Chrystusa – Mt 12:3.
- B. Zgodnie z zasadą ukazaną w dwunastym rozdziale Ewangelii Mateusza, wedle której Chrystus jest większy od wszystkich typów – wszystkich rzeczy i osób ze Starego Testamentu, które przedstawiają Go w formie typu – jest On większym Dawidem:
1. Pańskie słowa zawarte w Ewangelii Mateusza 12:3–4 wskazują, że jest On prawdziwym Dawidem:
 - a. Dawid miał zwolenników, i Chrystus, prawdziwy Dawid, również miał uczniów, którzy byli Jego zwolennikami.
 - b. Wszystko to wskazuje, że Dawid i jego zwolennicy byli typem, prefiguracją, Chrystusa i Jego uczniów.
 2. Pańskie słowa w Ewangelii Mateusza 12:3–4 wskazują również na zmianę związaną z dyspensacją, zmianę z kapłaństwa na godność królewską:
 - a. Pojawienie się Dawida zmieniło dyspensację: z wieku kapłanów na wiek królów, w którym królowie stali wyżej od kapłanów.
 - b. Dzięki przyjsciu Chrystusa również zmieniła się dyspensacja, tym razem z wieku prawa na wiek łaski, w którym Chrystus stoi ponad wszystkimi.
 - c. W Ewangelii Mateusza 1:6 Dawid jest nazwany królem, ponieważ to za jego pośrednictwem zaprowadzono królestwo z godnością królewską; był człowiekiem z przełomu wieków, wraz z którym zakończył się jeden wiek, a zaczął inny.
- C. To, że Dawid stanowi typ cierpiącego Chrystusa, objawiają Psalm 22, 109 i 110:
1. W Psalmie 22 widzimy cierpiącego Dawida, stanowiącego typ cierpiącego Chrystusa, który przechodzi przez śmierć – w. 2a, 7–22.
 2. Psalm 109 to modlitwa, którą zaniósł Dawid w związku z cierpieniami, przez jakie przechodził:
 - a. Dawid tutaj jest typem Chrystusa, a cierpienia, przez jakie przechodził, są typem Chrystusowych cierpień.
 - b. Modlitwa Dawida dotycząca jego cierpień jest typem Chrystusowej modlitwy.
 3. Modlitwa zawarta w Psalmie 109 znajduje odpowiedź w Psalmie 110:

- a. Ponieważ Psalm 110 to odpowiedź na modlitwę Dawida, który jest typem Chrystusa w Psalmie 109, powinien on być uważany za odpowiedź na modlitwę Chrystusa – Hbr 5:7.
 - b. Bóg odpowiedział na tę modlitwę nie tylko za sprawą zmartwychwstania Chrystusa, lecz także za sprawą Jego wniebowstąpienia – Dz 2:23–24, 32–33; 5:31.
- D. Dawid jest również typem Chrystusa w ostatnich słowach, jakie wypowiedział – 2 Sm 23:1–7:
1. Dawid, typ Chrystusa, władał ludem sprawiedliwie w Bożej bojaźni – w. 3b.
 2. Dawid, typ Chrystusa, był niczym światło poranka, gdy słońce wschodzi na bezchmurnym niebie – w. 4a.
 3. Kiedy Chrystus włada ludem sprawiedliwie w Bożej bojaźni, jest niczym światło poranka, kiedy wstaje słońce, kiedy „od jasności po deszczu wyrasta ziele z ziemi” – w. 4b.

II. Król Dawid stanowi typ Chrystusa Króla – 1 Sm 16:12; 2 Sm 16:5–6; Mt 1:6; 2:2; 27:11; Obj 19:16:

- A. Król Dawid stanowi typ Chrystusa – Króla nadchodzącego królestwa Bożego – który jest królem ustanowionym przez Boga, królem wojującym i pogardzanym oraz odrzuconym przez ludzi – 1 Sm 16:12; 2 Sm 16:5–6:
1. Zgodnie z typem, który stanowi Dawid, Chrystus jest walczącym Królem, który odniósł zwycięstwo nad wszystkimi swoimi wrogami, zdobył ziemię i przygotował wszystkie materiały na budowę kościoła jako Bożej świątyni – 1 Krn 21:22–25; 29:29.
 2. Po objęciu w posiadanie ziemi Chrystus będzie panował nad nią jako Król w królestwie, władając narodami wraz ze swymi zwycięskimi wierzącymi – Obj 20:4, 6; 2:26–27.
 3. Chrystus, nadchodzący Król, będzie Głową i centrum nadchodzącego Bożego królestwa w okresie tysiąclecia; to będzie stanowić wypełnienie wersetów z Księgi Izajasza 32:1, Księgi Jeremiasza 23:5 i Księgi Zachariasza 14:9 i 17.
- B. Prorocy mówili o Dawidzie i Chrystusie jako o jednym – Jr 30:9; Ez 34:23–24; 37:24–25; Oz 3:5; Am 9:11:
1. „Będą służyli Jahwe, swojemu Bogu, i Dawidowi, swojemu Królowi, którego im wzbudzę” – Jr 30:9.
 2. Odnosi się to do Chrystusa, który jest prawdziwym Dawidem i który będzie Królem w wieku przywrócenia, czyli w okresie tysiąclecia – Iz 32:1; Obj 20:4, 6.
 3. „Ustanowię nad nimi jednego Pasterza, mojego Sługę Dawida, i będzie je karmił; będzie je karmił i będzie ich Pasterzem. [...] a mój Sługa Dawid będzie Księciem wśród nich” – Ez 34:23–24:
 - a. Dawid stanowi typ Chrystusa, prawdziwego Pasterza Bożego stada, który nas karmi i sprawia, że się napełniamy i jesteśmy zaspokojeni – J 10:11; Hbr 13:20; Iz 9:7; Oz 3:5; Mi 4:15; Łk 1:32–33.
 - b. Kiedy Pan Jezus przychodzi jako Pasterz, żeby się o nas ztroszczyć, przychodzi również jako Król, żeby nami rządzić;

wynikiem Pańskiej troski o nas, troski naszego Pasterza, jest to, że okazujemy Mu posłuszeństwo jako naszemu Królowi i podlegamy Jego godności królewskiej oraz tronowi w naszym wnętrzu.

4. „A Sługa mój, Dawid, będzie ich Królem; wszyscy oni będą mieć jednego Pasterza” – Ez 37:24:
 - a. To odnosi się do Chrystusa, naszego Pasterza, który jest prawdziwym Dawidem.
 - b. W odniesieniu do Izraela proroctwo tutaj wypowiedziane wypełni się w okresie tysiąclecia, w wieku przywrócenia, i w wieczności, w nowym niebie i nowej ziemi.
5. „Potem synowie Izraela powrócą i będą szukali Jahwe, swego Boga, i Dawida, swojego Króla. A w dniach ostatecznych z bojaźnią zwrócą się do Jahwe i Jego dobroci” – Oz 3:5:
 - a. Dawidem, ich Królem, jest Chrystus w okresie tysiąclecia.
 - b. *Dni ostateczne* odnoszą się do wieku przywrócenia – Mt 19:28.

C. Kiedy nadejdzie Pańskie królowanie, w pełni przejawia się w nim Boża władza i chwała, a cała ziemia i jej narody wprowadzone zostaną do sprawiedliwości, pokoju, radości i pełnego błogosławieństwa Bożego stworzenia – 6:13; Iz 32:1, 16–18; 35:1–2, 5–7.

III. Królestwo Dawida stanowi typ nadchodzącego królestwa Chrystusa – 2 Sm 7:12, 16; Mk 11:10; Obj 11:15:

- A. Jahwe przemówił do Dawida przez proroka Natana, mówiąc: „I trwać będzie twój dom i twoje królestwo na wieki przed tobą; tron twój też utwierdzony będzie na wieki” – 2 Sm 7:16:
 1. Dom Dawida odnosi się do Chrystusa, królestwo Dawida – do królestwa Chrystusa, a tron Dawida – do tronu Chrystusa – w. 16.
 2. Królestwo Dawida to królestwo Chrystusa, a Dawid i Chrystus mają jeden tron – Iz 9:7; 16:5; Łk 1:32; Dz 2:29–31.
 3. Słowo Boże przekazane przez archanioła Gabriela również poświadczyło, że przymierze Dawida wypełni się w Chrystusie – Łk 1:32–33.
 4. Boża obietnica dana Dawidowi o tym, że jego dom i królestwo będą trwać i że jego tron zostanie utwierdzony na wieki, wypełniła się w Chrystusie.
 5. Chrystus odziedziczył tron Dawida według Bożej obietnicy danej Dawidowi, że będzie królował nad domem Jakuba na wieki, a Jego królestwu nie będzie końca – w. 32–33:
 - a. Ziemska część tysiącletniego królestwa w nadchodzącym wieku będzie królestwem mesjańskim, które w Ewangelii Mateusza 13:41 jest nazwane królestwem Syna Człowieczego (Obj 11:15).
 - b. Będzie to przywróconym królestwem Izraela (Dz 1:6), przybytkiem Dawida – królestwem Dawida – który Pan odbuduje (15:16; Mk 11:10).
- B. Amos prorokował, że jako Król Chrystus podniesie „upadły przybytek Dawida” – Am 9:11:

STUDIUM KRYSTALIZUJĄCE PIERWSZEJ I DRUGIEJ KSIĘGI SAMUELA

1. Przybytek Dawida to królestwo Dawida i jego królewska rodzina – 2 Sm 7:12, 16.
2. To królestwo, ta królewska rodzina upadła, kiedy Nebukadnesar przybył, żeby wziąć do niewoli naród Izraela, spustoszyć ziemię, spalić miasto, zniszczyć świątynię i wprowadzić króla – 2 Krl 25:1–21.
3. W prorocztwie Amosa Bóg obiecał, że pewnego dnia przywróci królestwo Dawida i jego rodzinę, a wszystkie narody swą nazwę wywodząc będą od imienia Jahwe – Am 9:11–12.
4. Prorocztwo to wskazuje, że Chrystus powróci, żeby być prawdziwym Dawidem (Iz 9:7; 16:5; Jr 30:9; Ez 34:23–24; 37:24–25; Oz 3:5), i odbuduje, czyli przywróci, królestwo swego przodka Dawida w celu przywrócenia całego wszechświata do właściwego stanu.
5. W owym czasie królestwo Dawida stanie się królestwem Chrystusa i Boga na wieki – Obj 11:15.
6. Pan zasiądzie na tronie Dawida i będzie królował nad Jakubem, czyli ludem żydowskim (Łk 1:32–33), i nad narodami na ziemi w okresie tysiąclecia (Ps 2:8; 72:8; Dn 7:14; 2:35).